

— Живъ? Боже мой! дѣ е? Кой ти каза, Колчо? Живъ? Той живъ, Бойчо? Ахъ мамиче, да ли нѣма да умрж отъ радостъ! Какво да чинж сега?

Сълзитѣ ѝ дойдохж на помощъ и въ тѣхъ се излѣ половината потокъ отъ кипящото чувство, което ѝ задушаваше.

Колчо, по-спокоенъ вече, ѝ разказваше подробно ненадѣйната си срѣща съ Бойча на вратията на Мича Бейзадето, и опова което послѣдва.

— А кога ще дойде?

— Надвечерь, по мръкнало; па иматъ сега и много работа. . .

— Ахъ Божичко! Божичко! стискаше си ржцѣтѣ и се смѣеше прѣвъ сълзи Рада.

Въ такъвъ мигъ тя бѣше въсхитително хубава.

— Колчо, благодарж ти, Колчо, благодарж ти! каза тя прѣнесена отъ радостъ.

Колчо си излѣзе и той съ облекчена душа.

Това нѣжно, прѣданно сърдце бѣше щастливо отъ чуждата радостъ. Природата, която му бѣ отнела всичко, оставяше му тая способностъ въ утѣшение. . .

Рада се въсчуди какво да стори сега. Какъ да дочака милъ гостъ; какъ да прикрие посѣщението му; да каже ли на кжщнитѣ, да не каже ли? Да иде при тѣхъ, тя ще залудува тамъ; да стои тука — тя ще се пукне! . . . За да убие вѣковеѣ, които ѝ отдѣляхж още отъ Бойча, тя зашжта, затрѣби стаята, поприглади се, понакити се прѣдъ огледалото, на което се усмихнж и му се исплѣзи, като видѣ, че е хубава. Послѣ послободнѣ, завъртѣ се на единъ кракъ, като петъ годишно дѣто, и запѣ нѣщо, на което смисълъта не отбираше, па нито чуваше. Умътъ ѝ бѣше на вратата, и най-слабиятъ шумъ ѝ правѣше да трепва като птиче. Тя бѣше тѣй щастлива!

Едвамъ днеска вечеръ, по тъмно, Огняновъ можѣ